

זכור לי טיול השונה בתכלית משאר טיולים.

היה זה באחד מלילות השבת הקרים ביותר של חורף במטולה. אמא קבעה ששעת הרחצה שלנו באותו ערב, תהיה לפני השינה ומהאמבטיה (גיגית נחושת גדולה) — ישר למיטה. אח ובו גחלים לוחשות הוכנס לחימום החדר, שהיה סגור כמעט הרמטית, ואנחנו מתאמבטים להנאתנו כשאמא מנצחת על המלאכה ומשגיחה שלא תחמוק לה אוזן כלשהי ותשאר יבשה ר"ל ; והעיקר, שנקפיד על רכיסת כל הכפתורים בלבוש הלילה העשוי פלנל עם ביטנה וסוגר עלינו גם הוא כמעט הרמטית, כי הלא האויב מספר 1 הוא חוסר חימום בשעת הרחצה ולאחריה.

הכל טוב ויפה אלא שלפתע התחיל החדר וכל אשר בו סובב, סובב, הראש נעשה כבד, עמנואל הצעיר שבחבורה התעלף ו... מה קרה ? כנראה שהגחלים הלוחשות ואולי היו ביניהן גם קצת פחמים שעדיין לא בערו די צרכם — הם שגרמו לכל הסחרחורת והבילבולת הזו. מיד הוזעק האדון הורביץ (חובש, שהיה אז ה"צוות הרפואי" כולו ב־ מושבה) והוא פקד להנעילנו (בלי גרבים ולא להתעכב ל־ רכיסת הנעלים) ולהלבישנו מעילים (על בגדי הלילה בלבד), הוציאנו אל הרחוב והחל פוסע עמנו ומאיץ בנו למהר ב־ הליכה. אוחזים יד ביד צעדנו לאורך כל הרחוב הלך וחזור ואז הוחזרנו הביתה.

אמא, מפוחדת ומבוהלת ועדיין חרדה לבאות, השכיבה אותנו זה בצד זה לרוחב מטתה הגדולה וכיסתה אותנו בכל השמיכות שהיו בבית. עד מהרה נרדמנו וישנו שנת ישרים בעוד אמא שאפילו לא שכבה אותו לילה, ניגשת מדי פעם